

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΣΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ² ΓΥΝ

ΦΙΛΙΑ ΠΥΡΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Γυναικεία υπόθεση 2 – Φίλια πυρά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Λένα Μαντά & Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Λένα Μαντά & Κλαίρη Θεοδώρου, 2022
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Nataliia K, Wachiwit, Tonstock, Latkun Oleksandr,
LoremIpsumART, Sivladi, deva std, Volyk Nataliia, Bahruz Rzayev, Thunderboi,
Berkah Visual/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4754-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4755-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ2

ΦΙΛΙΑ ΠΥΡΑ

Λίγα λόγια από μένα...

Άγνοια κινδύνου... Αυτό ακριβώς μας διακατείχε, τόσο εμένα όσο και την Κλαίρη, όταν γράφαμε την πρώτη *Γυναικεία υπόθεση*. Λίγο σαν παιχνίδι, λίγο τι καλά περνάμε...

Φέτος, όμως, τα πράγματα άλλαξαν. Πλέον ξέραμε σε τι νερά επρόκειτο να κολυμπήσουμε. Πάντως δεν ήταν τα νερά της Τζιας. Διότι βεβαίως εκεί, στο πανέμορφο νησί, ήμασταν και οι δύο, αλλά τη θάλασσα από μακριά και αγαπημένες! Ας τα πάρουμε όμως από την αρχή τα πράγματα, όμορφα και νοικοκυρεμένα...

Κατ' αρχάς ο θεμέλιος λίθος για τα *Φίλια πυρά* είχε μπει από πέρσι. Γνωρίζαμε δηλαδή το θέμα του επόμενου βιβλίου, ενώ γράφαμε το πρώτο! (Χωρίς σχόλια, παρακαλώ, γιατί μπορώ να το κάνω και χειρότερο: γνωρίζουμε ήδη το θέμα και του τρίτου!)

Στη συνέχεια, κατά τη διάρκεια του χειμώνα, όποτε είχαμε χρόνο, δουλεύαμε και κρατούσαμε σημειώσεις. Το βαρύ φορτίο έπεσε στην Κλαίρη, γιατί εγώ έγραφα το δικό μου βιβλίο για τον Μάιο του '23. Ούτως ή άλλως το μυαλό ήταν επιφορτισμένο να σκέφτεται δύο βιβλία, ενόψει και μίας περιοδείας για το καλοκαίρι, η οποία αποδείχθηκε δύσκολη φέτος λόγω συνθηκών... Κορονοδιαβόλου και παράλληλα ήρθαν και τα οικογενειακά να δώσουν τη χαριστική βολή! Διότι η κόρη μου ανακοίνωσε εγκυμοσύνη και να η βόμβα μεγατόνων που οδήγησε σε πλήρη αποδιοργάνωση! Το πρώτο εγγόνι εξ ορισμού σε βγάζει από τα νερά σου, να τα λέμε κι αυτά.

Έφτασα στην Τζια τον Ιούλιο, αμέσως μετά το τέλος των παρουσιάσεων – δε θέλετε να ξέρετε σε τι κατάσταση. Κουρασμένη, αγχωμένη και καθόλου σε ψυχολογία διακοπών, αλλά ούτε και συγγραφή. Το μόνο που ήθελα ήταν να είμαι δίπλα στην

κόρη μου και να μετράω κάθε μέρα –αν ήταν δυνατόν– την κοιλιά της που μεγάλωνε. Παράνοια! (Δε χρειάζεται να το πείτε εσείς, το λέω μόνη μου.)

Κάπου εδώ μπαίνει η υπέροχη Κλαίρη μου, η οποία θα γίνει και νονά του μωρού μας. Η επίδρασή της πάνω μου υπήρξε καταπραϋντική (στην αρχή), αγχολυτική (για λίγο) και υποστηρικτική (πάντα), καταφέροντας (από την πρώτη μέρα) να με χαλαρώσει για να μη θυμίζω τόξο έτοιμο για βολή!

Από την επόμενη μέρα, το σκηνικό άλλαξε εντελώς. Οι μηχανές πήραν μπροστά πάση δυνάμει. Τα τόξα έγιναν δύο. Επιπλέον συνειδητοποιήσαμε τα εξής:

Πρώτον, είμαστε και οι δύο θεότρελες!

Δεύτερον, είμαστε και οι δύο παθιασμένες με τη δουλειά μας.

Τρίτον, είμαστε και οι δύο ψυχαναγκαστικές μέχρι τελικής πτώσης, δικής μας, εννοείται.

Τέταρτον, είμαστε και οι δύο... επαναληπτικές καραμπίνες αυτομάτου οπλίσεως και βολής. (Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό.)

Πέμπτον και βασικότερο, τα *Φίλια πυρά* θα γράφονταν εντελώς διαφορετικά από το πρώτο βιβλίο και θα μας δυσκόλευαν όσο μπορούσαν περισσότερο.

Έκτον, ο συνδυασμός Κλαίρης και Λένας δε γνωρίζει ούτε από κούραση, ούτε από ωράριο.

Και όλα τα παραπάνω συνεπάγονται τα ακόλουθα:

Πρώτον, δουλεύεις δώδεκα ώρες και μετά βάζεις πάγο στα χέρια, γιατί πονάνε.

Δεύτερον, προτιμάς να είσαι κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο (με κλειστά τα στόρια) από το να πας στη θάλασσα. Τρία μπάνια στη θάλασσα όλο το καλοκαίρι κι όμως να περπατάς τόσο χαμένα, σαν να έχεις πάθει ήδη ηλίαση!

Τρίτον, τρως όταν το θυμάσαι, σαν να σε κυνηγούν, και βγαίνεις για φαγητό όταν πλέον δεν υπάρχει σπίτι ούτε ψωμί του τοστ! (Κατά συνέπεια, Ντίνος και μπιριζολάκια, Μαργαρίτα και κεφτεδάκια κομμένα μέχρι νεωτέρας.)

Τέταρτον, τις ώρες που δε γράφεις, σκέφτεσαι τι θα γίνει παρακάτω. Η Κλαίρη το έκανε λίγο χειρότερο βέβαια, δεδομένου

ότι τα βράδια, μέσα στον ύπνο της, σκεφτόταν μια εξέλιξη και κρατούσε σημειώσεις στο κινητό της...

Διότι εκτός όλων των άλλων, υπήρχε και κάτι που δεν είχαμε υπολογίσει. Αυτό το βιβλίο δεν μπορούσε να χωριστεί σε κεφάλαια, όπως το πρώτο! Έπρεπε να γραφτεί παράλληλα και ταυτόχρονα! Μια ενότητα ξεκινούσε η Κλαίρη και τη συνέχιζα εγώ, μια γινόταν το αντίστροφο. Κάποιες φορές, δε, η μία υπαγόρευε και η άλλη έγραφε, βάζοντας ταυτόχρονα τις δικές της προσθήκες. Τα όρια της παράνοιας (και εδώ) είχαν πλέον ξεπεραστεί...

Όταν γράψαμε τη λέξη ΤΕΛΟΣ, ήταν εννιά το βράδυ. Τρέμαμε από κούραση, τα χέρια δε λειτουργούσαν πλέον καλά. Κοιταχτήκαμε, αγκαλιαστήκαμε και βάλουμε τα κλάματα...

Πριν κλείσω αυτό το κείμενο, θέλω να πω δύο λόγια.

Πρώτον, να ευχαριστήσω την Κλαίρη. Γιατί είναι η Κλαίρη. Το μυαλό της, η καρδιά της, ο τρόπος της, όλα μου «πάνε», όλα τα αγαπώ, ακόμα κι όταν μου σπάει τα νεύρα με τα ατελείωτα «πρέπει να...» με τα οποία βομβαρδίζει πρώτα τον εαυτό της και μετά τους άλλους. Τελεία και παύλα και δε χρειάζεται να επεκταθώ.

Δεύτερον, οφείλω να ομολογήσω ότι δεν ξέρω άλλον άντρα που θα με (μας) άντεχε, εκτός από τον Γιώργο! Αφού δε... λάλησε ο άνθρωπος φέτος, έχει τεράστιες αντοχές! Όλη τη μέρα, κυριολεκτικά, βρισκόταν καθισμένος στην αυλή διαβάζοντας ή φτιάχνοντας παζλ στο τάμπλετ, μουγγός και... ξεχασμένος! Ο Θαλάσσης, ο άντρας της Κλαίρης, δούλευε κι αυτός στον υπολογιστή του και, όταν έκανε διάλειμμα, δεν τολμούσαν να μιλήσουν, γιατί μας ενοχλούσαν... Και ο δόλιος ο Γιώργος το μόνο που έλεγε συνεχώς ήταν: «Μπράβο σας, κορίτσια! Τι να πω; Μπράβο σας!». Είναι να μην τον αγαπάς αυτόν τον άνθρωπο;

Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν θα σας αρέσει αυτό το βιβλίο... Εμείς όμως, παρ' όλα όσα σας είπα ή και ακριβώς εξαιτίας όλων αυτών, το αγαπήσαμε πολύ. Χαλάλι όλη η κούραση, χαλάλι που για πρώτο καλοκαίρι δε μαύρισα, χαλάλι όλα! Άξιζε τον κόπο! Καλή ανάγνωση!

Λένα, 17.8.2022

...και από μένα

Γυναικεία υπόθεση στη δευτέρα λοιπόν και αυτή τη φορά ήταν όντως όλα στη... δευτέρα. Ή μάλλον στην εκατοστή. Ιδίως όσον αφορά τον απόλυτο –κοινό– ψυχαναγκασμό μας. Αυτό το βιβλίο υπήρχε ήδη μέσα μας, πλήρες και ολοκληρωμένο, και τώρα έπρεπε να καταγραφεί στο χαρτί. Δύσκολη δουλειά η συγκεκριμένη, να το ξέρετε, όσοι γράφουν θα μας καταλάβουν. Γιατί με έναν περίεργο τρόπο, όταν όλη η υπόθεση και η πλοκή υπάρχουν στημένες στο μυαλό σου, για σένα το βιβλίο έχει ήδη τελειώσει. Μάλιστα, όπως είπε και η Λένα, αυτό ισχύει και για το επόμενο... τα επόμενα βιβλία.

Επιπλέον, όμως, στην προκειμένη περίπτωση ήταν και η αίσθηση ευθύνης μεγαλύτερη. Απέναντι στους ήρωές μας που πλέον υπήρχαν, με σάρκα και οστά θα τολμούσα να πω, και άρα δεν ήταν εν τη γενέσει όπως πέρσι. Είναι πιο εύκολο να «στήνεις» χαρακτήρες, λυτρωτικό θα μπορούσε να πει κανείς, καθώς σου δίνει την ευχέρεια να αλλάξεις τα πάντα κατά το δοκούν, παρά να τους «εξελίσεις», διότι τώρα έπρεπε να σεβαστούμε και να υποστηρίξουμε τις προσωπικότητες, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και τις συμπεριφορές των πρωταγωνιστών μας.

Μεγάλη η ευθύνη όμως και απέναντι σ' εσάς, το αναγνωστικό μας κοινό. Αγκαλιάσατε με τόση αγάπη το πρώτο βιβλίο της σειράς που θέλαμε να είμαστε σίγουρες πως η συνέχεια, τα *Φίλια πυρά*, θα δικαιώσει και θα υπερβεί τις όποιες προσδοκίες σας. Φυσικά, η απάντηση αυτή, όπως πάντα, είναι στα δικά σας χέρια, εγώ πάντως το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι, όταν γράψαμε τη λέξη ΤΕΛΟΣ (αφού κλάψαμε και οι δύο, όπως ανέφερε

και η Λένα), χαμογελάσαμε πλατιά. Γιατί νιώσαμε γεμάτες. Και αυτό είναι πάντα ένα καλό σημάδι...

Δε θα σας καθυστερήσω άλλο, ανυπομονώ άλλωστε κι εγώ, ίσως περισσότερο κι από εσάς, να σας αφήσω να βυθιστείτε στην καινούργια υπόθεση της Νόρας και του Νικόλα, να ξανασυναντηθείτε με την Ελπινίκη, να γνωρίσετε τη Σαβίνα και τον Μιχάλη, αλλά και έναν δολοφόνο που ειλικρινά ελπίζω (συγχωρέστε με!) να σας στοιχειώσει. Θα αναφερθώ λοιπόν μονάχα στον υπότιτλο του βιβλίου πριν κλείσω: *Φίλια πυρά*. Στέκομαι εδώ για να πω το εξής: μπορεί η φράση «Γυναικεία υπόθεση» να αφορούσε –και ακόμη να αφορά– κατά κύριο λόγο εμάς τις δυο, τη Λένα και την Κλαίρη, την Κλαίρη και τη Λένα, τα *Φίλια πυρά* όμως δε μας αγγίζουν... Τα έχουμε δεχτεί φυσικά από διάφορες μεριές και με ποικίλες μορφές, δεν αφορούν όμως τη δική μας πραγματικότητα και δεν είναι μέρος του δικού μας κόσμου, της δικής μας –καρμικής– σχέσης. Όπως είχα πει και στο προηγούμενο βιβλίο, στην περίπτωσή μας, ένα κι ένα ίσον ένα. Και είναι τελικά αυτή η απόλυτη σύμπνοια της ψυχής και του μυαλού που αποτυπώνεται στο χαρτί. Πολύ σπάνια αφιερώνω κάπου τα βιβλία μου, όσοι με ακολουθείτε αναγνωστικά το γνωρίζετε ήδη. Η *Γυναικεία υπόθεση* όμως, στο σύνολό της, φέρει από μένα την εξής αφιέρωση: «Στη Λένα! Και στη φιλία που δεν πίστευα ποτέ ότι θα συναντήσω...».

Πίσω στο βιβλίο όμως... Και στον σκοτεινό κόσμο της υπόθεσης «Κιβωτός»...

Καλή ανάγνωση!

Κλαίρη, 17.8.2022

Πρόλογος

Σάββατο 3 Μαΐου 2014

Σήμερα ήταν η μέρα. Η μέρα για το δικό του «όλα ή τίποτα», για το προσωπικό του «τώρα ή ποτέ». Την περιέμενε με λαχτάρα εδώ και καιρό. Την ονειρευόταν, τη φανταζόταν, έστηνε διαλόγους και έβλεπε ολοζώντανα μπροστά του κινήσεις, βλέμματα και αντιδράσεις. Όλες τις πιθανές αντιδράσεις, όλες τις τυχόν προοπτικές, όλες τις σχετικές εκφάνσεις τις είχε ήδη αναλύσει διεξοδικά. Στη ζυγαριά του μυαλού του είχαν καταλήξει τόσο οι πιο αισιόδοξες όσο και οι πλέον απαισιόδοξες εκδοχές αυτής της μέρας. Που είχε επιτέλους φτάσει.

Είχε ροκανίσει η αγωνία μέρος –σημαντικό και μεγάλο– του αρχικού ενθουσιασμού. Φοβόταν. Και μάλιστα πολύ. Είχε μάθει όμως να ζει με τον φόβο συντροφιά. Χρόνια τώρα αποτελούσε εκείνος τον μόνο πιστό του ακόλουθο. Πάντα και παντού: στο σπίτι, στο σχολείο, στη γειτονιά, στο φροντιστήριο, στην ουσία, όπου κι αν βρισκόταν. Ίσως γι' αυτό κιόλας εντέλει να τον είχε αποδεχτεί. Να είχε μάθει να ζει μαζί του, να συνυπάρχει, να κρύβεται με μεγάλη επιτυχία πίσω από τον γυάλινο τοίχο που είχε υψώσει ανάμεσα σε εκείνον και τον κόσμο. Τον κόσμο και εκείνον. Τώρα όμως; Σήμερα; Σήμερα οι μάσκες θα έπεφταν και όλη του η αλήθεια θα έβλεπε επιτέλους το φως. Ψήγματα της είχε δείξει μονάχα ως τώρα. Ψήγματα που ήταν όμως αρκετά. Υπεραρκετά για κάποιον που είχε τόσο οξυμένες τις κεραιές του. Ήταν άλλωστε τέτοια η ανάγκη του για αποδοχή που δεν άφηνε τίποτα να πάει χαμένο. Καμία ευκαιρία αναγνώρισης, κανένα βλέμμα αποδοχής, ούτε μια πιο θερμή λέξη.

Είχε ραντεβού λοιπόν σήμερα. Ναι, σίγουρα θα μπορούσε να χαρακτηρίσει έτσι την επικείμενη συνάντησή του, κι ας είχε αποφύγει αυτή τη λέξη όπως ο διάβολος το λιβάδι. Δεν ήθελε να τον τρομάξει. Δεν ήθελε να τον τρέψει σε φυγή. Ήξερε πως ούτε για εκείνον, για το αντικείμενο του πόθου του δηλαδή, ήταν εύκολο αυτό το «ραντεβού». Για τελείως διαφορετικούς βέβαια λόγους. Γιατί αυτός ήταν το άκρως αντίθετό του. Το φως στο σκοτάδι του, το γιανγκι απέναντι στο γιν του, το καλοκαίρι στον χειμώνα του, η αντίθετη, συμπληρωματική όμως δύναμή του στο σύμπαν. Ήταν όμορφος, κοινωνικός, χαρισματικός και παράλληλα σκληρός, άκαμπτος, εγωιστής και εκλεκτικός. Πολλοί ζούσαν στη σκιά του, λίγοι απολάμβαναν την εύνοιά του. Το αγόρι όμως ήξερε. Είχε δει την τρυφερή ματιά του, είχε αισθανθεί τη ζεστή καρδιά του, είχε «διαβάσει» τη διαφορετικότητά του. Καθώς μάσκα φορούσε κι αυτός στην πραγματικότητα. Μάσκα που έκρυβε την ευαισθησία πίσω από την ταμπέλα του νταή, τους γλυκούς και ευγενικούς τρόπους πίσω από την άσχημη, σχεδόν ακραία συμπεριφορά του.

Δεν είχε πέσει έξω το αγόρι. Για ποιο λόγο να δεχτεί να τον συναντήσει απόγευμα Σαββάτου σε ένα κλειστό σχολείο;

Κι αν κάνω λάθος; σκέφτηκε διακόπτοντας τον νευρικό βηματισμό του. Αν έχω παρερμηνεύσει τα σημάδια; Αν θέλω τόσο πολύ να είναι όλο αυτό αληθινό που δε βλέπω μπροστά μου;

Κοντοστάθηκε λίγο. Ένωσε τα πνευμόνια του να καίνε από τον αέρα που κρατούσε τόση ώρα παγιδευμένο μέσα του, αισθάνθηκε τα μάτια του να γεμίζουν δάκρυα. Άφησε την ανάσα του να βγει, σκούπισε με την ανάστροφη του χεριού τα υγρά του μάγουλα, συνέχισε να περπατάει πιο γρήγορα και πιο αποφασιστικά από πριν. Δεν ήθελε να αργήσει. Δεν έπρεπε να αργήσει. Και όχι, δεν έκανε λάθος. Ήταν σίγουρος. Το αντίθετο, άλλωστε, δεν αποτελούσε επιλογή. Υπήρχαν μόνο το «τώρα» και το «όλα», διότι πολύ απλά το «ποτέ» και το «τίποτα» θα τον έστελναν στο τέλος. Το τέλος της δικής του διαδρομής. Ένα τέτοιο πλήγμα δε θα μπορούσε να το αντέξει. Όχι έπειτα από τόσο κόπο, τόση υπομονή, επιμονή, φόβο, άγχος, όνειρα και ελπίδα.

Ακολούθησε τις οδηγίες που του είχε δώσει χωρίς να το σκεφτεί

ούτε λεπτό. Διάρρηξη ήταν στην πραγματικότητα αυτό που έκανε τώρα, δεν υπήρχε περίπτωση όμως να δειλιάσει. Ήξερε άλλωστε γιατί του είχε προτείνει αυτό το μέρος. Ήταν οικείο και απομονωμένο παράλληλα. Μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα, μακριά από την όποια κριτική. Στις γυναικείες τουαλέτες του σχολείου οδηγούσε αυτή η μισοδιαλυμένη αποθήκη που χρησιμοποιούσε η καθαρίστρια για να φυλάει τις χλωρίνες και τις σφουγγαρίστρες της. Και το λουκέτο στην πόρτα δεν αποτελούσε εμπόδιο. Έτσι του είχε πει το προηγούμενο βράδυ, και όντως το μικρό πορτάκι έχασκε τώρα ορθάνοιχτο μπροστά του. Αυτός ήταν ήδη εκεί και τον περίμενε. Μπήκε και αφουγκράστηκε για λίγο μέσα στο σκοτάδι. Δεν ακουγόταν τίποτα, δεν υπήρχε κανένα ίχνος ανθρώπινης παρουσίας εκεί μέσα. Πήρε βαθιά ανάσα και η αψιά μυρωδιά της χλωρίνης τον έτσουξε στον οισοφάγο. Έγειρε το πορτάκι πίσω του για να μη φαίνεται από τον δρόμο ανοιχτό και προχώρησε πιο μέσα με βήματα βελούδινα σαν γάτας. Άδειες έδειχναν οι τουαλέτες, και η καρδιά του προς στιγμήν σφίχτηκε από φόβο. Κι αν δεν είχε έρθει; Αν είχε μείνει κατά λάθος το πορτάκι ανοιχτό; Αν τον είχε στήσει στο ραντεβού; Αυτό το πρώτο τους ραντεβού;

Η πόρτα σε μία από τις πέντε καμπίνες ήταν κλειστή κι εκείνος άκουσε κάτι σαν σύρσιμο από μέσα.

«Άγγελε;» ψιθύρισε, και η φωνή του έσπασε πριν φτάσει στην τελευταία συλλαβή.

«Εδώ είμαι...» του απάντησε εξίσου χαμηλόφωνα, και η καρδιά του χοροπήδησε μέσα στο στήθος του από άγρια χαρά. Ήταν εκεί. Ήταν όντως εκεί και τον περίμενε.

«Τι κάνεις εκεί μέσα;» ρώτησε και με τις παλάμες του έσπρωξε απαλά την ξύλινη πόρτα που δεν υποχώρησε όμως ούτε χιλιοστό. Ήταν κλειδωμένη.

«Φοβάμαι...» ψέλλισε εκείνος βαριανασαίνοντας.

«Εμένα;» απόρησε το αγόρι, έτοιμο να του πει πως δεν είχε τίποτα να φοβάται από αυτόν. Πως το μυστικό τους δε θα έβγαине ποτέ παραέξω, αν δεν ήταν έτοιμος. Πως τον αγαπούσε. Πως θα έκανε τα πάντα για χάρη του.

«Εμένα! Εμένα φοβάμαι!...» αποκρίθηκε εκείνος διακόπτοντας

τις σκέψεις του. «Εμένα και όλα αυτά που ξεκινούν. Τώρα! Εδώ! Απόψε!»

«Όλα θα πάνε καλά...» του απάντησε και προς στιγμινή απόρρησε με την αντιστροφή των ρόλων. Γιατί ξαφνικά ήταν αυτός ο ισχυρός και εκείνος ο αδύναμος, αυτός ο αρχηγός και ο άλλος ο ακόλουθος. «Βγες, σε παρακαλώ! Είμαι εδώ. Είμαι εδώ και το μόνο που θέλω είναι να σε αγκαλιάσω...»

«Φοβάμαι...» ακούστηκε πάλι η φωνή του. «Και ντρέπομαι! Αλλά θέλω να σε νιώσω! Πάνω μου, μέσα μου, παντού... Πρώτα με τον δικό μου τρόπο όμως!»

«Όπως θες εσύ...» αποκρίθηκε το αγόρι και το στήθος του φούσκωσε από ευτυχία. Δεν είχε κάνει λάθος, δεν είχε πέσει έξω. Ήταν ραντεβού. Και αυτός ήταν εκεί, τον περίμενε και τον ήθελε.

«Θα μου κάνεις μια χάρη;» τον ρώτησε, και το αγόρι έσπευσε να απαντήσει.

«Ότι θες! Πάντα...» και για πάντα, συλλογίστηκε.

«Θέλω να μπεις στην καμπίνα δίπλα μου, να κλείσεις την πόρτα και να κάτσεις λίγο εκεί. Να σε νιώσω κοντά μου, χωρίς να χρειάζεται όμως ακόμα να σε κοιτάξω στα μάτια. Μπορείς να το κάνεις αυτό για μένα;»

Χωρίς δεύτερη σκέψη μπήκε το αγόρι στον διπλανό θάλαμο. Αγνόησε τη λερωμένη λεκάνη, το λερό πάτωμα, τα χρησιμοποιημένα χαρτιά υγιείας εδώ κι εκεί –η καθαρίστρια έλειπε με αναρρωτική εδώ και μέρες– και κάθισε πάνω στο καπάκι.

«Ετοιμος», είπε χαμογελώντας και χαϊδεύοντας με τα ακροδάχτυλά του το μεταξύ τους διαχωριστικό.

«Σ' ευχαριστώ! Θέλω όμως να σε νιώσω κιόλας... Σιγά σιγά! Θέλω να αισθανθώ το άρωμά σου πάνω μου, τη θερμότητα του κορμιού σου...»

Πώς θα γίνει αυτό, όταν είμαστε σε διαφορετικούς χώρους; θέλησε να ρωτήσει το αγόρι, τον πρόλαβε όμως εκείνος.

«Δώσε μου το μπλουζάκι σου! Θα βγάλω το δικό μου και θα φορέσω το δικό σου κατάσαρκα. Καλύτερα δώσε μου όλα σου τα ρούχα κι εγώ θα σου δώσω τα δικά μου», πρόσθεσε. «Αυτή θα είναι η πρώτη μας επαφή, αυτό θα είναι το πρώτο βήμα!»

Γδύθηκε χαμογελώντας. Δεν τον είχε για ρομαντικό και να που τώρα αυτή η πρόταση μέσα στις βρόμιμες τουαλέτες ήταν ό,τι πιο ρομαντικό είχε ακούσει ποτέ του. Πέρασε το μπλουζάκι και το τζιν του πάνω από το διαχωριστικό και περίμενε.

«Σ' ευχαριστώ! Είσαι υπέροχος», μουρμούρισε η φωνή πίσω από το διαχωριστικό. «Τα θέλω όλα όμως. Δε μου αρέσουν τα ημίμετρα... Θέλω και τα παπούτσια και τις κάλτσες... και το εσώρουχό σου!»

Δε δίστασε στιγμή. Έβγαλε τα πάντα, προσπαθώντας να αγνοήσει τον έντονο πια ερεθισμό του, και του τα έδωσε και πάλι πάνω από τη γυψοσανίδα που τους χώριζε.

«Σειρά σου», του είπε.

«Ξέρεις κάτι;» του απάντησε με πνιχτή φωνή. «Τελικά λέω να έρθω από κει, να σ' τα δώσω εγώ ο ίδιος. Θέλω να σε δω. Απλά... Απλά κάτσε κάτω και κλείσε τα μάτια! Θα σου πω εγώ πότε θα τα ανοίξεις, πότε θα είμαι έτοιμος να με δεις γυμνό!»

Έκλεισε τα μάτια και περίμενε. Και ο φόβος για πρώτη φορά ήταν απών. Το αγόρι ένιωσε ασφαλές. Ποθητό. Αγαπημένο. Στο σωστό μέρος τη σωστή στιγμή.

Άκουσε την πόρτα να ανοίγει. Και μετά άκουσε κάτι ακόμα. Κάτι που δεν αποκωδικοποίησε αμέσως. Γέλια ήταν; Έκανε να ανοίξει τα μάτια, μια σφαλιάρα όμως στο κεφάλι τον αποδιοργάνωσε τελείως. Τι συνέβαινε; Τι ΤΟΥ συνέβαινε; Και τι ήταν όλες αυτές οι φωνές;

Αισθάνθηκε το δωμάτιο να γυρίζει, τους τοίχους να τον πλακώνουν, το στομάχι του να ανακατεύεται, χολή να μαζεύεται στον λάρυγγά του και να απειλεί να τον πνίξει. Τι έκαναν όλοι αυτοί εδώ; Τι δουλειά είχαν; Και γιατί γελούσαν έτσι υστερικά; Οι βρισιές, τα μουγκρητά και οι βρυχηθμοί τους του θύμισαν άγρια θηρία.

Έψαξε με το βλέμμα του εκείνον. Τον Άγγελο. Τον δικό του άγγελο, όπως του άρεσε να τον αποκαλεί στα όνειρά του. Τα όνειρα που είχαν γίνει τώρα εφιάλτης. Τον άγγελο που είχε γίνει διάβολος: τα μάτια του τον κάρφωναν πετώντας φωτιές, το ύφος του έσταζε αίμα, τα χείλη ήταν μισάνοιχτα από την έξαψη, οι μύες τεντωμένοι από την ένταση.

«Σε παρακαλώ...» ψιθύρισε μονάχα.

«Τι παρακαλείς, ρε μαλακισμένο;» τον άκουσε να λέει λίγο πριν νιώσει την κλοτσιά του στο στομάχι. «Να σε γαμήσω; Αυτό θες; Να σ' τον χώσω στον κώλο; Την πάτησες. Δεν τον έχω, βλέπεις, για πάρτη σου», συνέχισε, και το δεύτερο χτύπημα, ακόμα πιο ισχυρό από το προηγούμενο, βρήκε το αγόρι στα πλευρά. Το αγόρι που ήδη κυλιόταν στο πάτωμα, σφαδιάζοντας από τους πόνους, βουτηγμένο πλέον σε όλες τις ακαθαρσίες.

«Μάλλον αυτός ήθελε να σε γαμήσει. Δεν είδες πώς του είχε σηκωθεί;» πετάχτηκε ένας άλλος. Απότομα του κόπηκε το γέλιο από το βλέμμα του «αρχηγού» για τον υπαινιγμό του. Δεν ξέσπασε βέβαια σε εκείνον. Ίσα ίσα. Το αγόρι έγινε ο σάκος του μποξ. Ο κοινός τους σάκος του μποξ.

Ούτε ήξερε πόση ώρα τον χτυπούσαν. Ούτε ήξερε αν ζούσε, πέθανε, ανέπνεε, υπήρχε ή είχε υπάρξει ποτέ, όταν τελείωσαν μαζί του. Ένα πράγμα ήξερε μόνο, όταν τους άκουσε να λένε πως θα τον άφηναν έτσι εκεί πέρα, γυμνό, χτυπημένο και βουτηγμένο στη βρομιά, ώστε να αναγκαστεί να περιφερθεί σ' αυτή την κατάσταση στους δρόμους, αν του βαστούσε, και αυτό ήταν πως είχαν επικρατήσει το «τίποτα», το «ποτέ» και το «τέλος». Το «ποτέ ξανά» και το «οριστικό τέλος» της δικής του υπόστασης. Ούτε λεπτό δεν αμφέβαλλε γι' αυτό. Άλλωστε δεν υπήρχε τρόπος να ξεχάσει, ακόμα και αν το ήθελε, ακόμα κι αν μπορούσε. Γιατί πολύ απλά δε θα τον άφηναν εκείνοι. Είχε προλάβει δυστυχώς να δει την κάμερα του κινητού που ήταν στραμμένη πάνω του από την αρχή, από το μόνο άτομο που δεν είχε αρθρώσει λέξη. *Για να μην του χαλάσει το βίντεο*, σκέφτηκε φτύνοντας αίμα μαζί με ένα σπασμένο δόντι στα πλακάκια. Με ταχύτητα φωτιάς σε πευκοδάσος θα εξαπλώνονταν τώρα αυτές οι εικόνες παντού. Οι εικόνες του απόλυτου εξευτελισμού του. Οι εικόνες που σηματοδοτούσαν το τέλος. Το τέλος του αγοριού. Και την αρχή. Την αρχή του άντρα. Του άντρα που σύντομα θα εύχονταν να μην είχαν γνωρίσει ποτέ.

Κάπου...

Σήμερα – Κυριακή 20 Νοεμβρίου 2016

Πού βρισκόμαστε; Μίλα μου, γαμώτο! Πού είμαστε; Έχεις έστω την παραμικρή ιδέα; Προχωράμε στα τυφλά!»

Ο ιδρώτας του κυλούσε καυτός και παγωμένος συγχρόνως, μουσκεύοντας τα ρούχα, τα μαλλιά και την ψυχή του. Ούτε ο ίδιος δεν ήξερε πού είχε βρει το θάρρος να τον ακολουθήσει. Ενδόμυχα τον θαύμαζε, και τώρα, τις τελευταίες μέρες, τον είχε εκτιμήσει ακόμα περισσότερο. Διότι στα δύσκολα φαινόταν οι μάγικες. Και αυτό ακριβώς ήταν εκείνος: ψύχραιμος, λογικός, μεθοδικός, ατρόμητος, μάγικας. Στις πιο δύσκολες συνθήκες όλων. Σε αυτές που ο ίδιος και οι υπόλοιποι, όλοι αυτοί που το έπαιζαν ζόρικοι εδώ και καιρό, είχαν λυγίσει. Από την πρώτη στιγμή μάλιστα, κι ας ντρεπόταν να το παραδεχτεί ακόμα και στον ίδιο του τον εαυτό. Ποτέ άλλοτε δεν είχε ξανατρομάξει τόσο, ποτέ δεν είχε αισθανθεί πως η ζωή του κρεμόταν από μία κλωστή, ουδέποτε του είχε σιγοψιθυρίσει ο θάνατος στο αυτί ότι ήταν εκεί και παραφυλούσε. Περίμενε. Το πότε, όχι το αν. Αυτό ήταν δεδομένο.

Είχαν ήδη αρχίσει να αραιώνουν. Δύο από αυτούς –τους έγκλειστους– δε βρισκονταν πια ανάμεσά τους. Ξυπνούσαν κάποιο πρωί για να διαπιστώσουν –όχι αμέσως, και αυτό ήταν ίσως το πιο τρομακτικό όλων– πως κάποιος έλειπε. Κάποιος που δεν ξαναγυρνούσε. Αναρωτήθηκαν την πρώτη φορά μήπως αυτός ο κάποιος το είχε σκάσει, μήπως είχε βρει τρόπο να διαφύγει, και η ελπίδα φούσκωσε μέσα τους μόνο και μόνο για να ξεφουσκώσει σαν μπαλόνι λίγο αργότερα. Μετά το πρωινό τους προβλήθηκε

στην οθόνη επικοινωνίας –έτσι ονόμαζε το «τέρας» τον λευκό, ξεφτισμένο τοίχο– ένα βίντεο. Ένα βίντεο που δεν άφηνε κανένα περιθώριο αμφιβολίας. Δεν το είχαν σκάσει. Αυτός τους είχε. Αυτός βιντεοσκοπούσε τον βασανισμό τους. Τον απόλυτο εξευτελισμό τους. Είχαν αντέξει, άραγε, το μαρτύριο; Μάλλον όχι. Δε θα γύριζαν πίσω. Ούτε εδώ ούτε βέβαια στο σπίτι τους. Ποτέ. Και σειρά στη φρίκη θα είχαν εκείνοι.

Πάσχιζαν λοιπόν όλη τη νύχτα να παραμείνουν ξύπνιοι, να αντικρίσουν τουλάχιστον κατάματα το κακό που τους περιέμενε. Μάταια. Κάτι τους πότιζε, ήταν βέβαιο, κάτι τους έβαζε στο φαγητό και στο νερό τους, πώς να αντέξει όμως κανείς τόσες μέρες χωρίς να φάει και να πιει; Περίμεναν λοιπόν στωικά. Τη σειρά τους. Σαν πρόβατα λίγο πριν από τη σφαγή. Σφαγή θύμιζαν άλλωστε και τα φρικτά βασανιστήρια που διαδραματίζονταν σε εκείνα τα βίντεο.

Να όμως που τώρα, ύστερα από τόσα μερόνυχτα, αυτός βρισκόταν και πάλι έξω. Ήθελε να σταματήσει για λίγο να τρέχει, να κοντοσταθεί έστω για κάποια δεύτερα, να επιτρέψει στα πνευμόνια του να γεμίσουν και πάλι αέρα. Αέρα φρέσκο, δροσερό. Αέρα που μύριζε πεύκο, βροχή και χώμα και που σε τίποτα δε θύμιζε την αποφορά των προηγούμενων ημερών. Δεν μπορούσε να σταματήσει και το ήξερε. Έπρεπε να απομακρυνθούν όσο το δυνατόν γρηγορότερα γινόταν, να προσπαθήσουν να εντοπίσουν τον δρόμο για τον πολιτισμό, να μπορέσουν να βρουν βοήθεια. Αυτό ήταν άλλωστε εξ αρχής το σχέδιο· να καταφέρουν να το σκάσουν. Οι δυο τους πρώτα. Για να μην κινηθούν υποψίες, να μη θέσουν κανέναν σε επιφυλακή προκαλώντας αντιδράσεις που ίσως να αποδεικνύονταν στη συνέχεια μοιραίες. Διότι χρειάζονταν χρόνο. Και κάθε στιγμή που κέρδιζαν χωρίς να γίνει αντιληπτή η απόδρασή τους ήταν μια στιγμή προς όφελός τους, ένα βήμα πιο κοντά στην ελευθερία.

Κοίταξε για άλλη μια φορά τον νεαρό που προπορευόταν, αυτόν στον οποίο είχε εναποθέσει όλες τις ελπίδες του. Άκουγε το λαχάνιασμά του, μπορούσε να μυριστεί την αγωνία του, το βήμα του όμως ήταν σταθερό και ακούραστο. Όπως ήταν πάντα

εκείνος. Γι' αυτό άλλωστε τον είχε πιστέψει κιόλας τώρα. Κανέναν άλλον δε θα εμπιστευόταν σε κάτι τόσο παράτολμο, και ως ονειρευόταν τη φυγή από την πρώτη στιγμή. Δεν είχε τα κότσια ο ίδιος. Ακόλουθος ήταν πάντα και όχι αρχηγός, πλέον το γνώριζε καλά. Δεν είχε όμως σημασία, γιατί στην τελική και οι αρχηγοί δε θα ήταν απολύτως τίποτα χωρίς τους ακολούθους τους, είχε λοιπόν και ο δικός του ρόλος σημασία, μεγάλη μάλιστα. Και τώρα είχε τολμήσει. Τον είχε ακολουθήσει χωρίς να διστάσει –σχεδόν– ούτε λεπτό. Κι ως ήξερε τι θα σήμαινε αυτό για εκείνους, αν τους πρόφταινε το «τέρας». Το τραγούδι που θα τους έλεγε τότε ο χάρος στο αντί θα ήταν σίγουρα το τελευταίο τους.

«Πού πάμε, γαμώτο; Έχεις καμιά ιδέα;» επανέλαβε την πρότερη ερώτησή του, κι ως είχε προσπαθήσει τόση ώρα να συγκρατηθεί. Ο φόβος όμως τον περόνιαζε ακόμα περισσότερο από το ψύχος της σκοτεινής αυτής βραδιάς κι αυτός χρειαζόταν τώρα απελπισμένα να νιώσει την παρουσία του, να ακούσει τη φωνή του συνοδοιπόρου του, όποια κι αν ήταν η απάντηση.

«Κάτι βλέπω εκεί μπροστά», του απάντησε με κοφτή, σπασμένη φωνή, καθώς το λαχάνιασμα εμπόδιζε την ομαλή παραγωγή της. «Κοίτα», πρόσθεσε και κοντοστάθηκε για πρώτη φορά από την ώρα που είχαν φύγει τρέχοντας από εκείνο το σκοτεινό σπίτι, όπου είχαν παραμείνει τόσες μέρες αιχμάλωτοι.

Ακολούθησε την κατεύθυνση προς την οποία ήταν στραμμένο το δάχτυλο του φίλου του –φίλο τον ένιωθε πλέον– και τα μάτια του γέμισαν με δάκρυα. Ναι... Υπήρχε ένα καλύβι εκεί μπροστά. Μόνο του, χωμένο μέσα στο δάσος. Ένα από αυτά τα παλιά χαμόσπιτα που χρησιμοποιούνταν ίσως στη δεκαετία του εξήντα ως εξοχικά. Δεν ήταν άδειο όμως. Είχε φως, παρά την προχωρημένη ώρα. Κάποιος ήταν εκεί λοιπόν. Κάποιος που σίγουρα θα είχε τρόπο να τους βοηθήσει. Ένα κινητό τηλέφωνο, έστω σταθερό, αρκούσε, κάποια ύπαρξη τεχνολογίας τέλος πάντων. Εκείνοι θα καλούσαν βοήθεια και σύντομα θα κατέφτανε το ιππικό. Διότι ήταν σίγουρο πως τους έψαχναν οι πάντες, ως προς αυτό δεν υπήρχε καμία αμφιβολία.

Κοντοστάθηκε και σκύβοντας ελαφρά στηρίχτηκε με τα χέρια

στα γόνατά του που έτρεμαν, ανασαίνοντας επιτέλους βαθιά. Οι ήχοι του δάσους για πρώτη φορά τού φάνηκαν φιλικοί και όχι τρομακτικά απειλητικοί. Ξανάρχισαν να τρέχουν, ακόμα πιο γρήγορα, με όσες δυνάμεις τούς είχαν απομείνει, χωρίς να νοιάζονται πια να μην κάνουν πολύ θόρυβο ή να μην αφήνουν ίχνη πίσω. Έγδαρε το μάγουλό του σε ένα κλαδί, ενώ άκουσε ένα σωρό άλλα, μικρότερα, να συνθλίβονται κάτω από τα βήματά του. Πλησίασαν στο σπίτι και προσπάθησαν να κοιτάξουν μέσα από το παράθυρο. Μάταια. Οι κουρτίνες δεν τους επέτρεπαν να ξεχωρίσουν σχεδόν τίποτα.

Ο φίλος του, ακόμα ένα βήμα πιο μπροστά, χτύπησε την πόρτα και παράλληλα φώναξε: «Ανοίξτε μας! Σας παρακαλώ! Είναι μεγάλη ανάγκη...».

Τίποτα δεν ακούστηκε από μέσα και προς στιγμήν αυτός ένιωσε την καρδιά του να βουλιάζει στην πιο μαύρη απελπισία. Τον παραμέρισε, μπήκε μπροστά και χτύπησε τώρα ο ίδιος την πόρτα με όλη του τη δύναμη. Τα έχασε όταν αυτή, με έναν παραπνοϊάρικο ήχο, άνοιξε διάπλατα. Κοίταξε μέσα και η πρότερη έκπληξή του γιγαντώθηκε. Διότι ο τεχνολογικός εξοπλισμός που κρυβόταν σε αυτή τη μισορημαγμένη καλύβα ήταν πληρέστερος και αρτιότερος απ' ό,τι θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί. Μπήκε και ακολούθησε σαν υπνωτισμένος το κόκκινο φωτάκι που αναβόσβηνε. Δεν καταλάβαινε, τίποτα δεν καταλάβαινε...

«Τι σκατά συμβαίνει εδώ πέρα;» μουρμούρισε και τα μάτια του ξαφνικά ξαναγέμισαν με δάκρυα, καθώς είχε μόλις καταλάβει: ουδέποτε είχε ξεγελάσει το «τέρας». Αυτό ήταν ήδη εκεί και καιροφυλακτούσε. Παραμόνευε και περιμένε. Εκείνον. Δεν πρόλαβε να πει τίποτε άλλο. Το χτύπημα που δέχτηκε ήταν τόσο δυνατό που, λίγο πριν σωριαστεί σαν κούτσουρο στο πάτωμα, άκουσε σχεδόν το κρανίο του να ανοίγει.

[• RECORD]

ΝΕΑΡΑ ΑΓΟΡΙΑ ΑΠΑΓΟΝΤΑΙ, ΒΑΣΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝΤΑΙ ΣΕ ΖΩΝΤΑΝΗ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΜΕΤΑΔΟΣΗ. ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΤΥΩΣΗΣ, ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΜΕ «ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΘΕΟΥ». ΕΞΙ ΜΕΡΕΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ.

[II PAUSE]

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ. ΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΤΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΟΜΩΣ ΠΑΡΕΙΣΦΡΕΟΥΝ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΣΤΟ ΑΦΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΗ, ΣΥΓΚΡΟΥΟΝΤΑΙ ΜΕΤΩΠΙΚΑ ΜΑΖΙ ΤΟΥ. ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ ΝΑ ΜΗ ΜΕΙΝΕΙ ΟΡΘΙΟΣ ΚΑΝΕΙΣ.

[■ STOP]

ΟΛΑ ΤΑ ΠΥΡΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ. ΤΑ ΦΙΛΙΑ ΠΥΡΑ ΟΜΩΣ ΑΦΑΝΙΖΟΥΝ. ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΖΕΙΣ...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4754-4

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 27735